

TEIL A: ÜBERSETZUNG

Besonnenheit als Voraussetzung für Glück

In einer Diskussion über Voraussetzungen für Glück ist das Gespräch ins Stocken geraten, weil Sokrates' bisheriger Gesprächspartner nicht mehr antworten will. Auf Bitten der Anwesenden setzt Sokrates den Dialog allein fort und bestätigt sich seine eigenen Aussagen selbst:

„Λέγω δὴ, ὅτι, εἰ ἡ σώφρων ψυχὴ ἀγαθὴ ἐστίν, ἡ ἄφρων τε καὶ ἀκόλαστος ψυχὴ κακὴ ἐστίν.“

„Πάνυ γε.“

5 „Καὶ μὴν ὁ γε σώφρων ἀνὴρ τὰ προσήκοντα πράττει ἂν καὶ περὶ θεοῦς καὶ περὶ ἀνθρώπους. Οὐ γὰρ ἂν σωφρονοίῃ τὰ μὴ προσήκοντα πράττων.“

„Ἀνάγκη ἐστὶ ταῦτ' εἶναι οὕτω.“

10 „Καὶ μὴν περὶ μὲν ἀνθρώπους τὰ προσήκοντα πράττων δίκαια ἂν πράττει, περὶ δὲ θεοῦς ὅσια. Τὸν δὲ τὰ δίκαια καὶ ὅσια πράττοντα ἀνάγκη ἐστὶ δίκαιον καὶ ὅσιον εἶναι.“

„Ἔστι ταῦτα.“

15 „Καὶ μὲν δὴ καὶ ἀνδρεῖόν γε ἀνάγκη. Οὐ γὰρ δὴ σώφρωνος ἀνδρός ἐστίν οὔτε διώκειν οὔτε φεύγειν ταῦτα, ἃ μὴ προσήκει, ἀλλὰ ταῦτα, ἃ δεῖ – καὶ πράγματα καὶ ἀνθρώπους καὶ ἡδονὰς καὶ λύπας –, φεύγειν καὶ διώκειν. Ὡστε πολλὴ ἀνάγκη ἐστὶ τὸν σώφρονα – δίκαιον καὶ ἀνδρεῖον καὶ ὅσιον ὄντα – τελείως ἀγαθὸν ἄνδρα εἶναι, τὸν δὲ ἀγαθὸν ταῦτα, ἃ ἂν πράττη, εὖ τε καὶ καλῶς
20 πράττειν, τὸν δ' εὖ πράττοντα μακάριόν τε καὶ

εὐδαίμονα εἶναι, τὸν δὲ πονηρὸν καὶ κακῶς πράττοντα
ἄθλιον εἶναι.

Οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ ἐναντίως ἔχων τῷ σώφρονι· ὁ
ἀκόλαστος. Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα οὕτω τίθεμαι¹ καὶ φημι
25 ταῦτα ἀληθῆ εἶναι.“

1 τίθεσθαι:

hier: festlegen